

Wspomnienie o Konradzie Bajerze

Konrad ukończył studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego w 1980. Jego praca magisterska dotyczyła ścisłych rozwiązań równań Einsteina. Po studiach zainteresował się hydrodynamiką i podjął pracę w Instytucie Geofizyki prowadzonym przez Profesora Krzysztofa Hamana.

Osobowość Konrada jako uczonego i jako człowieka ukształtowała się w pełni podczas pobytu w Trinity College w Cambridge, gdzie przebywał w latach 1982-1988 i pracował nad doktoratem pod kierunkiem wybitnego matematyka Keitha Moffatta. Ich współpraca przерodziła się w trwającą całe życie przyjaźń, która oprócz czysto ludzkich satysfakcji przyniosła wspólne wybitne prace z magnetohydrodynamiki i podstaw fizyki płynów. Jedną z nich, poświęconą przepływowi Stokesa, doczekała się już wielu cytowań i jest przez współautora Profesora Moffatta traktowana jako jedna z jego dwóch najwartościowszych prac dekady lat 90.

W obu środowiskach, w Trinity College w Cambridge i na Wydziale Fizyki UW w Warszawie dr Konrad Bajer stworzył grupę zaprzyjaźnionych współpracowników i uczniów, z którymi rozwijał teorię turbulencji i wirów, zarówno klasycznych jak i kwantowych. Charakteryzował się wyjątkową uwagą, z jaką słuchał swoich młodych współpracowników, którzy szybko stawali się jego przyjaciółmi, oraz nieustannym wysiłkiem, aby im pomóc w rozwoju naukowym i społecznym. Bez wahania korzystał ze swoich kontaktów w świecie naukowym, aby wypromować i pomóc w karierze tym, których uważał za zdolnych i zasługujących na pomoc.

Jego nieprzerwany ponad 30-letni wysiłek włożony w rozwój współpracy, kształcenie młodszych kolegów, pomoc w ich rozwoju, utrzymywanie kontaktów z wieloma ośrodkami naukowymi, a w końcu w organizowanie konferencji, został doceniony przez środowisko międzynarodowe poprzez wybór Konrada do Rady Międzynarodowej Unii Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. Był to wyraz uznania nie tylko jego dorobku naukowego (ponad 40 prac w renomowanych czasopiśmie naukowych), ale i ogromnego sukcesu jakim była zorganizowana przez niego w Warszawie we wrześniu 2011 roku 13-sta Europejska Konferencja Turbulencyjna, skupiająca ponad 400 uczestników i zakończona cyklem wykładów najwybitniejszych współczesnych specjalistów w zakresie teorii hydrodynamiki, wygłaszanych w pięknej scenerii Starej Biblioteki UW.

W ostatnim czasie dr Konrad Bajer wykazał ponownie otwartość na nowe zagadnienia, kierując swoje zainteresowania w stronę zastosowań fizyki do teorii i praktyki spalania i zgazowania. Stworzone przez niego międzyuczelniane seminarium cieszyło się przez kilka ostatnich lat niesłabnącą popularnością i gromadziło studentów fizyki, matematyki i kilku wydziałów Politechniki zajmujących się różnymi aspektami procesów spalania i zgazowania biomasy. Prace z tej dziedziny, nowej dla niego i dla środowiska fizyków w Warszawie, również zostały zauważone przez międzynarodową społeczność naukową.

Ogromną wagę przywiązywał do popularyzacji wiedzy, zarówno poprzez niesłychanie staranne i

przemyślane wykłady dla studentów, jak i przybliżanie zagadnień nauki niespecjalistom. Często występował w programach popularyzujących naukę w radiu i telewizji. Był od początku powstania aktywnym propagatorem idei Centrum Nauki Kopernik i do końca pracował w Radzie Programowej CNK. Jego śmierć przerwała tak wiele wątków, które się dopiero rozwijały, i tak wiele planów naukowych, jak choćby prowadzenie w 2017 r. zajęć w Instytucie Isaaca Newtona w Cambridge na temat fizyki wzrostu i formy, na który już byli wybrani uczestnicy i współpracownicy.

Konrad był zawsze człowiekiem przyjaznym, pomocnym i serdecznym - tak traktował tych, z którymi pracował i tych, z którymi dyskutował. Takim go będziemy zawsze pamiętali.

Marek Dudyński i Marek Trippenbach